

Тръгнала бабата съ кошницата, обиколила цѣлото поле и навлѣзла въ гората. Полето било покрито съ дебелъ снѣгъ — гората нависнала съ скрежъ. Лутала се бабата насамъ-нататъкъ, докато замръкнала срѣдъ гората. Вечерята тя съгледала,

че на едно мѣсто гори огънь. Отишла тамъ. Видѣла една дълга колиба. Началото ѝ покрито съ снѣгъ и ледъ, по-нататъкъ — съ зелена трѣва и цвѣтя, още по-нататъкъ — съ сѣно и класове, а краятъ — съ овощия и грозде. Зачудила се бабата и влѣзла вътрѣ. Гледа: до вратата седи намусенъ бѣлобрадъ старецъ. По брадата и косата му висятъ висулки отъ ледъ. До него седи неговъ по-малъкъ братъ, и той като него, само че по-веселъ. До него пъкъ една жена ту се смѣе, ту плаче. До жената младъ момъкъ лъже брата си, да

му грабне вѣнеца отъ главата. По-нататъкъ двама се потятъ отъ жегата, задъ тѣхъ други бератъ плодове, а най-крайнитѣ си кърпятъ кожуситѣ.

— Кои сте вие? попитала бабата.

— Ние сме мѣсецитѣ, отвѣрналъ намусениятъ старецъ; — колибата е годината. Азъ съмъ Голѣмъ-Сѣчко, до мене е братъ ми, Малъкъ-Сѣчко, до него е Марта, а слѣдъ нея другитѣ ми деветъ братя.

— Кажи ни, бабо, какво приказватъ хората, за насъ?

— Какво да ви кажа! рекла бабата. — За тебе, Голѣмъ-Сѣчко, сѣ хубаво приказватъ. Ти